

Arrest

nr. 163 919 van 11 maart 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 1 maart 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 februari 2016.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 maart 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 maart 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN loco advocaat H. CILINGIR en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een sjiitische Arabier te zijn afkomstig uit Nasseriya, in de provincie Thi-Qar, Zuid-Irak. Uw vader, die een politieagent was, stierf in 1991 ten gevolge van een auto-ongeluk. U rondde het lager onderwijs af. Nadien werkte u in verschillende jobs. Voorafgaand aan uw vertrek uit Irak was u werkzaam als taxichauffeur. U verklaarde verder dat omstreeks 8 juli 2015 leden van 'Hashd al Shaabi' (sjiitische militie) bezig waren met registreren van nieuwe rekruten voor uw woning. U bevond zich op dat moment aan de andere kant van de straat waar u uw auto aan het poetsen was. Uw broer zou door ene Ahmed Abbas, die behoort tot Asaib Ahl al Haqq (AAH), zijn uitgedaagd. Hij zou uw broer hebben verweten te behoren tot de aanhang van voormalig president Saddam Hussein, daar hij niet zou zijn

ingegaan op de vraag om toe te treden tot Hashd al Shaabi. Het zou vervolgens tot een handgemeen zijn gekomen. Uw broer en Ahmed Abbas werden door oudere mannen in de straat uit elkaar gehaald waarna iedereen zijnsweegs ging. U en uw broer keerden naar huis terug. De volgende ochtend vond u onder de voordeur een dreigbrief afkomstig van AAH. U vertrouwde de situatie niet en zocht een veilig onderkomen in het huis van uw oom Jasem. Uw broer alsook uw moeder stonden er evenwel op om in de ouderlijke woning te blijven. Op 10 juli 2015, rond het middaguur, werd uw broer ontvoerd uit de ouderlijke woonst. U werd hiervan op de hoogte gebracht door de bureu. Ofschoon u onmiddellijk naar uw moeder wilde gaan, gaf uw moeder aan dat het veiliger voor u zou zijn om bij uw oom te blijven. Na enkele dagen, uw broer was nog steeds niet teruggekeerd, besloot uw moeder klacht neer te leggen bij de autoriteiten. Ze ging naar twee verschillende politiebureaus waar men de aangifte weigerde omdat de klacht verband hield met de Irakese autoriteiten, te weten leden van Hasd al Shaabi. Ze ging eveneens op zoek naar uw broer in het algemeen ziekenhuis van Nasseriya. Omstreeks 15 juli 2015 kwamen leden van AAH opnieuw naar de ouderlijke woonst. Ze vroegen aan uw moeder waar ze u konden vinden. Uw moeder weigerde evenwel te antwoorden waarop ze weer vertrokken. U durfde de woning van uw oom niet meer te verlaten. Daar u niet een ondergedoken leven wilde leiden, besloot u Irak te verlaten. Omstreeks 27 juli 2015 werd u een nieuwe ID kaart en paspoort afgeleverd. Op 8 augustus 2015 verliet u Irak via de luchthaven van Basra naar Turkije. Via de Balkanroute kwam u op 26 augustus 2015 in België aan. U vroeg nog diezelfde dag om internationale bescherming bij de Belgische autoriteiten.

Daar u verdacht wordt zich op 6 januari 2016 schuldig te hebben gemaakt aan opzettelijke slagen en verwondingen en beschadigingen van een roerend goed, met geweld en bedreiging, met verwondingen of ziekte tot gevolg in het opvangcentrum te Broechem, werd u op 7 januari ter beschikking gesteld aan de autoriteiten en overgebracht naar het Transitcentrum 127bis te Steenokkerzeel.

Ter ondersteuning van uw asielrelaas legt u de volgend documenten neer: een kopie van uw paspoort, een kopie van uw identiteitskaart, een kopie van de voedselrantsoenkaart van uw moeder, een kopie van identiteitskaart van uw moeder, kopie van de identiteitskaart van uw vader, kopie van een woonstkaart van de moeder en tenslotte een kopie van de dreigbrief.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen en na onderzoek door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) kan er worden geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, a en b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet aangetoond heeft.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen als zou u in de negatieve belangstelling staan van de sjiiitische militie Asaib Ahl al Haqq (AAH). Dit blijkt uit verschillende elementen.

In eerste instantie dient te worden opgemerkt dat de context van uw asielrelaas niet waarschijnlijk is. U stelt immers voorop dat u en uw broer door AAH werden geviseerd omdat jullie zich niet zouden hebben aangesloten bij Hashd al Shaabi (CGVS, p. 15, 17). Uit informatie die werd toegevoegd aan het administratieve dossier (zie blauwe map) blijkt evenwel dat gedwongen rekrutering zowel bij Hashd al Shaabi als bij diverse sjiiitische milities, waaronder AAH, niet aan de orde is. Integendeel, Hashd al Shaabi zou eerder geconfronteerd worden met financiële en logistieke problemen ten gevolge van de toevloed aan zoveel vrijwilligers. In deze context is er dan ook geen sprake van gedwongen rekrutering. Betreffende informatie staat dan ook haaks op uw verklaringen in verband met de door u opgeworpen gedwongen rekrutering door Hashd al Shaabi. U met deze informatie geconfronteerd, geeft u aan hier niet van op de hoogte te zijn en stelt u dat iedereen maar wat doet (CGVS, p. 14). Deze repliek werpt geen ander licht op uw verklaringen. Dient dan ook te worden geconcludeerd dat de vastgesteld contradictie, op ernstige wijze de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ondermijnt.

Uw vage en weinig overtuigende verklaringen aangaande de gedwongen rekrutering, schragen bovenstaande vaststelling.

U verklaarde immers nooit persoonlijk door Hashd al Shaabi benaderd te zijn geweest om de organisatie te vervoegen (CGVS, p. 15). Dat u vervolgens door hen zou worden geviseerd omdat u zich niet bij hen wilde vervoegen, mag op zijn minst bevreemdend worden genoemd (CGVS, p. 15). Evenmin kan u dan ook duiden waarom AAH bij u en uw broer een dreigbrief zou hebben achtergelaten. U deze vraag voorgelegd stelt u dat de dreigbrief te maken zou hebben met uw broer die slaags zou zijn geraakt met leden van AAH (CGVS, p. 14). U gevraagd om nogmaals nader uit te leggen waarom AAH deze dreigbrief dan ook aan u zou hebben gericht, komt u niet verder dan te stellen dat dit hun manier van werken is (CGVS, p. 14). Uw verklaringen in dit verband zijn vaag en weinig overtuigend te noemen. Het is immers bevreemdend dat een organisatie zoals AAH u op voorhand zou informeren over het feit dat zij zinnens waren u en uw broer om te brengen. Met dit handelen gaf AAH u immers de mogelijkheid om voorzorgsmaatregelen te nemen én, zoals in uw geval is gebleken, te vluchten. Te meer gezien u

door AAH werd beschouwd als vertrouweling van Saddam Hussein, zoals blijkt uit de dreigbrief, is deze gang van zaken niet overtuigend te noemen.

In verband met betreffende dreigbrief kan bovendien worden opgemerkt dat deze geen officiële hoofding of symbool van de militie van AAH draagt. Daarnaast legt u tegenstrijdige verklaringen af, over de redenen waarom u niet in de mogelijkheid zou verkeren om de originele dreigbrief neer te leggen. U meermaals gevraagd waarom u niet de originele versie voorlegt, stelt u dat u de dreigbrief pas later zou hebben ontvangen (CGVS, p. 10). Gezien u reeds op 9 juli 2015 de dreigbrief zou hebben ontvangen, zijn uw verklaringen als zou uw moeder niet over de dreigbrief hebben beschikt op het moment dat uw andere documenten werden opgestuurd, weinig overtuigend te noemen. U schetst dan ook geen duidelijkheid waarom u niet in staat zou zijn, het origineel document neer te leggen. Uw nalaten om de originele dreigbrief neer te leggen, is andermaal een negatieve indicatie inzake het authentiek karakter van betreffende dreigbrief.

Daarnaast overtuigen de verklaringen aangaande de ontvoering van uw broer evenmin. Indien, zoals u betoogt, het algemeen geweten was dat indien men zich niet zou aansluiten bij Hashd Al Shaabi, men problemen met deze organisatie zou krijgen (CGVS, p. 15), mag het bevreemdend worden genoemd dat uw broer ook na de dreigbrief, in dezelfde woning als waar de dreigbrief werd achtergelaten, bleef wonen. U met deze bedenking geconfronteerd stelt u dat uw broer koppig was en de dreigbrief als een gewone brief aanzag (CGVS, p. 15). Daar u verklaarde dat de praktijk van AAH, namelijk het aanpakken van jonge mannen die zich niet vrijwillig aanmelden bij Hashd Al Shaabi, algemeen geweten was, te meer ook gezien het incident dat zich de dag voordien had voorgedaan tussen leden van AAH en uw broer, overtuigt deze gang van zaken niet (CGVS, p. 15). Daarenboven dient te worden aangestipt dat u heeft nagelaten u gedegen te informeren over de ontvoering van uw broer uit de ouderlijke woonst. Zo kan u niet zeggen hoeveel mannen betrokken waren bij de ontvoering van uw broer (CGVS, p. 15), noch weet u wanneer uw moeder trachtte aangifte te doen van de ontvoering van uw broer (CGVS, p. 16). In verband met de aangifte van de ontvoering bij de Irakese autoriteiten, dient dan weer te worden vermeld dat ook dit handelen frappant is, gezien de Hasd al Shaabi officieel onderdeel uitmaakt van de Irakese staat. Overigens wekt het verbazing dat uw moeder na de ontvoering van uw broer in de ouderlijke woonst alleen - en dus onbeschermd - is achtergebleven. U gevraagd waarom zij niet bij uw oom introk, stelt u dat zij thuis bleef wonen omdat ze bang was voor het huis en de bezittingen (CGVS, p. 17). U geconfronteerd met het feit dat zij wel de woning verliet na uw vertrek uit Irak, stelt u dat u dit aan haar zou hebben gevraagd. U kan evenwel niet duiden waarom u haar niet eerder, te weten reeds na de ontvoering, aanmaande het huis te verlaten om zichzelf in veiligheid te brengen (CGVS, p. 17). Ook deze gang van zaken overtuigt niet.

In verband met de huiszoeking die zou hebben plaatsgevonden op 15 juli 2015 dient te worden opgemerkt dat u andermaal niet kan duiden met hoeveel zij de ouderlijke woning binnenvielen. Evenmin kan u vertellen of uw moeder de binnendringers zou hebben herkend als zijnde dezelfde mannen die uw broer zouden hebben ontvoerd (CGVS, p. 17). U geeft aan deze vragen niet te hebben gesteld aan uw moeder (CGVS, p. 17). Verder heeft u WTC II, Koning Albert II-laan 26 A, 1000 BRUSSEL T 02 205 51 11 F 02 205 51 15 www.cgvs.be 3 ook nagelaten om na uw vertrek, op de hoogte te blijven van de houding van AAH ten aanzien van uw persoon. Ofschoon uw bureu u op de hoogte brachten van de ontvoering van uw broer, heeft u geen nader contact met hen opgenomen om na te gaan of leden van AAH uw ouderlijke woonst ook na uw vertrek nog zouden hebben bezocht (CGVS, p. 19). U geeft als verklaring voor deze nonchalante houding dat AAH zou hebben gezegd dat ze u toch overal zouden kunnen vinden. Deze uitleg is echter niet afdoende, daar u bewust heeft nagelaten na te gaan welke aanwijzingen er zich in concreto hebben voorgedaan die duiden op een gegronde vrees voor vervolging vanwege AAH. Deze bevindingen doen andermaal afbreuk aan geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Verder dient te worden opgemerkt dat u verklaarde sedert 10 juli 2015 te zijn ondergedoken bij uw neef. Uit de door u neergelegde documenten en verklaringen blijkt evenwel dat u omstreeks 28 juli en 4 augustus 2015, een nieuwe identiteitskaart en paspoort bent gaan afhalen (CGVS, p. 10). Gezien de samenwerking tussen de autoriteiten en AAH alsook het Hashd al Shaabi, werd u de vraag gesteld waarom u zich desalniettemin tot de autoriteiten richtte - en dus ook indirect tot de sjitische militie - voor de afgifte van nieuwe documenten (CGVS, p. 18). U repliceert dat u zich verplaatste in een auto van een vriend die getinte ruiten had. Deze uitleg is allesbehalve afdoende, daar u hiermee geenszins verduidelijkt waarom u zich tot de Irakese autoriteiten wendde, gezien de door u vooropgestelde vrees voor gedwongen rekrutering door het Hashd al Shaabi dat formeel in handen is van het Irakese Ministerie van Binnenlandse zaken. Uw handelen in casu, doet wederom op ernstige wijze afbreuk aan geloofwaardigheid van door u vooropgestelde vrees voor vervolging.

Ten slotte dient nog te worden vermeld dat u in de vragenlijst van het CGVS, die werd ingevuld in samenwerking met een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken, verklaarde dat ten gevolge van een ruzie tussen uw broer en een buurman wiens broer behoorde tot AAH, uw broer zou zijn

gedwongen zich aan te sluiten bij het Hashd al Shaabi (zie vragenlijst CGVS, ingevuld bij de DVZ). Deze lezing van de feiten is toch opmerkelijk anders dan uw verklaringen tegenover het CGVS. U beweerde immers dat er een ruzie zou zijn ontstaan tussen uw broer en leden van AAH die voor uw huis vrijwilligers aan het ronselen zouden zijn geweest voor het Hashd al Shaabi, omdat uw broer zich niet bij hen had willen aansluiten. U met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd stelt u louter dat de persoon die uw broer zou hebben uitgedaagd uw buurman was (CGVS, p. 19). Deze uitleg vindt evenwel geen weerslag in het gehoorverslag en geeft allerminst een verklaring voor de vastgestelde discrepantie (CGVS, p. 19).

Uit wat voorafgaat dient dan ook te worden opgemaakt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde sprake is van een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie noch is er sprake van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de gecoördineerde Vreemdelingenwet aangetoond heeft.

De door u neergelegde documenten zijn in staat een ander licht te werpen op deze appreciatie. Alle stukken betreffen kopieën, géén originelen, waardoor hun bewijswaarde bijzonder gering is. Anderzijds betreffen deze documenten uw identiteit, nationaliteit en herkomst, allen aspecten die door het CGVS niet worden betwist. In verband met de kopie van de dreigbrief kan vooreerst worden verwezen naar bovenstaande motivering. Daarenboven moet opgemerkt dat het document een ingescande kopie betreft, waarop één enkele zin staat geschreven. Eender wie, waar of wanneer kan een dergelijk stuk in elkaar hebben geflanst. Dit document heeft aldus generlei waarde.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid-Irak werd het "UNHCR Position on Returns to Iraq" van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit voornoemd advies van UNHCR als de COI Focus "Irak, Veiligheidssituatie Zuid-Irak" van 24 december 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat de toename in geweld- en terreurdaden geconcentreerd is in een aantal Centraal-Iraakse provincies, waarbij vooral de Iraakse grootsteden worden getroffen. Daarenboven blijkt dat het grondoffensief dat de Islamitische Staat (IS) sinds juni 2014 in Irak voert hoofdzakelijk gesitueerd is in Centraal- Irak.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de impact van het terreurgeweld, en de gevolgen van het offensief dat ISIS sinds juni 2014 voert regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Thi- Qar te worden beoordeeld .

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de negen zuidelijke provincies van Irak niet rechtstreeks verwikkeld zijn geraakt in het offensief dat IS in juni 2014 inzette in Centraal-Irak, met uitzondering van het noorden van Babil, waar IS heeft geprobeerd om via de verkeerswegen ten westen en zuidwesten van Bagdad aanvalsroutes naar de hoofdstad te openen. Dit offensief ging gepaard met talrijke aanslagen en ook met hevige gevechten in enkele steden.

In de overwegend sjiiitische Zuid- Iraakse provincies Najaf, Kerbala, Basra, Wassit, Qadisiya, Thi-Qar, Missan en al-Muthanna kwam het niet tot directe confrontaties tussen het Iraakse leger, de milities en Popular Mobilization Units (PMU) enerzijds, en IS anderzijds. Het geweld in de regio beperkt zich hoofdzakelijk tot sporadische terreuraanslagen die echter zowel in frequentie als in zwaarte zijn afgenomen. Daarnaast neemt het geweld in Zuid-Irak de vorm aan van doelgerichte moorden en ontvoeringen, en sektarisch gemotiveerde wraakacties waarbij leden van politieke partijen, religieuze en tribale leiders, en overheidspersoneel gevisieerd worden. Het aantal burgerslachtoffers ligt in deze provincies duidelijk lager dan in Babil, en heel ver onder dat van Centraal- Irak, inclusief Bagdad.

Uit voornoemde COI Focus blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Basra gedurende de afgelopen jaren markant verbeterde. Naarmate IS haar terreurcampagne tegen sjiiitische doelwitten in Bagdad in 2013 opvoerde werden in Basra een aantal geweldfeiten gepleegd tegen de soennitische minderheid in de stad. De provincie werd echter niet rechtstreeks getroffen door het offensief dat IS in juni 2014 inzette. Directe confrontaties tussen militanten van IS en het Iraakse leger bleven uit. Wel vonden in de provincie een beperkt aantal kleinschalige aanslagen plaats, waarbij het aantal burgerdoden beperkt is gebleven. Verder wordt er melding gemaakt van enkele kleinere IED en een aantal schietincidenten. Conflicten tussen verschillende stammen, tussen criminele groepen en tussen

rivaliserende milities liggen aan de grondslag van deze schietpartijen, waarvan de daders vaak niet gekend zijn.

In de periode 2013-2014 werden in de heilige stad Kerbala een beperkt aantal aanslagen op sjiitische doelwitten gepleegd. Het aantal burgerslachtoffers hierbij bleef beperkt. De veiligheidsmaatregelen in Kerbala werden in de loop van 2013 en 2014 herhaaldelijk opgedreven en het Iraakse leger werd er door vrijwilligers versterkt. Er vonden in de regio evenwel geen grootschalige confrontaties plaats tussen militanten van IS en het Iraakse leger. Aanslagen in de provincie Kerbala zijn uitzonderlijk en zijn doorgaans kleinschalig.

Naarmate IS haar terreurcampagne in 2013-2014 opdreef, namen ook de veiligheidsmaatregelen in Najaf toe. Ook hier bleven directe confrontaties tussen militanten van IS en het Iraakse leger uit. Er doen zich in de provincie Najaf voorts nauwelijks geweldfeiten voor. Het geweld dat er voorkomt concentreert zich hoofdzakelijk in de stad Najaf. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is beperkt. Tot slot dient opgemerkt te worden dat de provincies Wassit, Qadisiya, Missan, Thi-Qar en al-Muthanna grotendeels gespaard blijven bij het etno-sektarisch conflict dat Irak teistert. De sporadische, hoofdzakelijk kleinschalige terreuraanslagen die in deze provincies plaatsvinden, zijn doorgaans gesitueerd in de steden Kut (Wassit) en Nasseriyah (Thi-Qar). Het aantal burgerslachtoffers is er beperkt gebleven. Het offensief dat IS in de zomer van 2014 inzette, bereikte voornoemde provincies niet. Het geweld in deze provincies is beperkt tot sporadische terreuraanslagen met een relatief laag aantal burgerslachtoffers tot gevolg.

Volledigheidshalve wordt hierbij aangestipt dat het Iraakse zuiden niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie blijkt dat tal van luchtvaartmaatschappijen vluchten aanbieden op Irak en dat een terugvlucht naar Irak niet noodzakelijk via de luchthaven van Bagdad dient te verlopen. Naast Baghdad International Airport beschikt Irak immers over internationale luchthavens in Basra, en Najaf, dewelke onder de controle van de Iraakse autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Personen die naar Irak wensen terug te keren kunnen via deze luchthavens naar hun bestemming in Zuid-Irak reizen zonder dat zij via Centraal-Irak moeten reizen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de zuidelijke provincies Basra, Kerbala, Najaf, Wassit, Qadisiya, Missan, Thi-Qar en al-Muthanna thans geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Zuid-Irak aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift in een eerste en enige middel een schending aan van: "Schending van artikel 3 EVRM

Schending van artikel 1 A lid 2 eerste alinea van de Conventie van Genève betreffende de status van de vluchtelingen

Schending van artikel 10 van de Handvest van de grondrechten van de Europese Unie

Schending van artikel 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (Wet 29 juli 1991)

Schending van artikel 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van de vreemdelingen (Vreemdelingenwet)

Schending van de zorgvuldigheidsbeginsel"

2.1.1. Verzoekende partij stelt dat de verwerende partij in haar beslissing aanhaalt dat Asaib Ahl Al-Haq (AAH) niet aan ontvoeringen deden terwijl in het ambtsbericht van 13 oktober 2015 van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse zaken als volgt gesteld wordt: "Ook in andere delen van de provincies zouden militeleden geweld gebruiken. Zo zouden er in juli 2015 12 soennitische Arabieren zijn ontvoerd in Dujail door leden van Asaib Ahl al-Haq". Verzoekende partij stelt dat er wel degelijk ontvoeringen door de groepering AAH gebeuren.

2.1.2. Verzoekende partij haalt uit dezelfde ambtsbericht nog, wat betreft de algemene veiligheidssituatie: "In de verslagperiode was de situatie, evenals in de vorige verslagperiode, slecht

voor burgers die in gebied woonachtig waren waar gestreden werd of waar ISIS de controle had. Zij liepen het risico het slachtoffer te worden van geweld dat door ISIS werd begaan en door het optreden van de Iraakse strijdkrachten (waaronder luchtaanvallen), PMF-strijders en de internationale coalitie tegen ISIS. Daarnaast werden veel burgers getroffen door de secundaire gevolgen van het gewapende conflict, zoals voedseltekort, gebrekkige basisvoorzieningen en beperkte toegang tot medische zorg en onderwijs. Ondanks dat de terugkeer naar bevrijde gebieden langzaam op gang kwam, nam het totaal aantal binnenlandse ontheemden in de verslagperiode toe. De oorzaken hiervan zijn zowel de onveiligheid vanwege het gewapende conflict als de secundaire gevolgen daarvan, zoals gebrekkige basisvoorzieningen en beperkte toegang tot medische zorg en onderwijs. De leefomstandigheden van veel Irakezen zijn in de verslagperiode niet verbeterd. De basisvoorzieningen konden door de autoriteiten in onvoldoende mate gegarandeerd worden. Deze omstandigheden, maar ook corruptie en werkloosheid hebben tot massale demonstraties geleid in met name Bagdad en de zuidelijke provincies”.

2.1.3. Wat betreft de veiligheidssituatie in Zuid-Irak:

“Het geweld dat plaatsvond was ook in de huidige verslagperiode niet direct gerelateerd aan het gewapende conflict met ISIS. Wel was sprake van een toename van het aantal geweldsincidenten. In de periode tot september 2015 bedroeg het aantal schietincidenten – small arms fire (SAF) – in het zuiden van Irak 256, waar dat in dezelfde periode in 2014 129 incidenten betrof. Schietincidenten, ontvoeringen, tribale conflicten en demonstraties kwamen in de provincie Basra vaker voor dan in de andere provincies in het zuiden. Waar ISIS in het noorden van Babil nog de slagkracht heeft om kleinere aanslagen uit te voeren, is het geweld in de overige provincies in het zuiden gerelateerd aan criminaliteit en (inter of intra) tribale conflicten. Er is vanaf het begin van de zomer van 2015 een toename geweest van het aantal grote demonstraties in de regio.

We zien dat het aantal geweldsincidenten gestegen zijn”.

2.1.4. Wat betreft het terugkeer vanuit binnenlandse ontheemden: “Van het totaal aantal binnenlandse ontheemden keerde slechts een relatief klein aantal terug naar het oorspronkelijke woongebied. Redenen hiervoor zijn divers. Er zijn burgers die de situatie nog te instabiel en onveilig vinden om momenteel terug te keren. Veel mensen zijn bang dat hun woning verwoest of geplunderd zal zijn. De veiligheid wordt ook bedreigd doordat ISIS zowel in huizen als op wegen bommen en mijnen heeft achtergelaten. Het Iraakse leger is onvoldoende getraind en de bommen zijn soms dermate geavanceerd dat zij geen andere mogelijkheid hebben dan de bom tot ontploffing te brengen, waarbij onvermijdelijk materiele schade ontstaat. Maar ook het gebrek aan goede infrastructuur en basisvoorzieningen, zoals elektriciteit, speelt hierbij een rol”.

Ten slotte meent verzoekende partij dat een binnenlandse vestiging in de KAR complex is.

2.1.5. Verzoekende partij stelt dat de bestreden beslissing “totaal geen rekening met de recente ontwikkelingen in de regio en verwijst naar landenrapporten van enkele jaren geleden” houdt.

Verzoekende partij ontwikkelt voorts enkele beschouwingen over artikel 3 van het EVRM

Tot slot stelt hij: “Verwerende partij haalt deze elementen aan in hun beslissing. Doch bij het nemen van een beslissing wordt hiermee geen rekening gehouden”.

Beoordeling

2.2. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om en erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr.

205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn.

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Krachtens artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet wordt een asielzoeker het voordeel van de twijfel gegund indien de hij cumulatief een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn aanvraag te staven; alle relevante elementen waarover hij beschikt voorlegt en er een bevredigende verklaring is gegeven over het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; zijn verklaringen samenhangend en aannemelijk zijn bevonden en niet in strijd zijn met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag; de asielzoeker zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk heeft ingediend, of goede redenen kon aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; en wanneer er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

2.3. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.4. Artikel 3 van het EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C- 465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Bijgevolg moet de schending van artikel 3 van het EVRM, gelet op de aard van de bestreden beslissing, niet afzonderlijk worden beoordeeld.

2.5. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratieve dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Uit het administratieve dossier blijkt verder dat verzoeker werd gehoord en tijdens het interview de mogelijkheid kreeg zijn asielmotieven uiteen te zetten, zijn argumenten kracht bij te zetten, nieuwe en/of aanvullende stukken kon neerleggen en zich kon laten bijstaan door een advocaat of door een andere persoon van zijn keuze, dit alles in aanwezigheid van een tolk. Verzoeker kreeg bovendien de kans om in zijn vragenlijst ook nog zelf alle belangrijke feiten en toelichtingen te geven. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan, kan derhalve niet worden weerhouden.

Aangaande de vluchtelingenstatus

2.6. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.7. Verzoeker onderneemt in het verzoekschrift niet de minste poging om de motieven die in de bestreden beslissing zijn opgenomen en die aan de weigering van de vluchtelingenstatus ten grondslag liggen *in concreto* te weerleggen en laat deze geheel ongemoeid. De Raad kan vaststellen dat deze motieven steun vinden in het administratief dossier en zij pertinent en terecht zijn. Aldus kan worden besloten dat niet kan aangenomen worden dat verzoeker zijn land verliet omdat hij in de negatieve belangstelling kwam te staan van de sjjiitische militie Asaib Ahl al Haqq (AAH) omwille van zijn broer die door hen zou zijn aangesproken om zich bij hun rangen te voegen. Verzoeker zegt zelf dat hij nooit persoonlijk werd benaderd door deze militie, enkel onrechtstreeks via een dreigbrief. Echter uit het

administratief dossier blijkt dat verzoekers verklaringen over essentiële punten van het relaas (onder meer de dreigbrief, de ontvoering (of niet) van zijn broer, de beweerdelijke huiszoeking van 15 juli 2015) dermate incoherent zijn en op meerdere punten onverzoenbaar, zoals ook uit de bestreden beslissing blijkt, dat dit elke geloofwaardigheid van het asielrelaas ondergraaft. De door verzoekende partij aangebrachte informatie heeft geen betrekking op deze persoonlijke motieven en is van louter algemene aard.

2.8. In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

2.9. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit zijn verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.10. Voorop dient te worden gesteld dat verzoeker niet afkomstig is uit de Koerdische Autonome Regio (KAR) in Noord-Irak, zodat niet kan worden ingezien hoe verzoekers uiteenzetting inzake de veiligheidssituatie in de KAR *in casu* dienstig zou kunnen zijn. Hetzelfde kan gesteld worden over de regio Salaheddin dat ten noorden van Bagdad ligt en waar in juli 2015 *“12 soennitische Arabieren zijn ontvoerd in Dujail door leden van Asaib Ahl al-Haq”* en waaruit ook niet kan afgeleid worden dat deze personen gedwongen gerekruteerd waren, zoals verzoeker stelde. Verzoekende partij is evenmin een *“binnenlands ontheemde”* maar woonde met haar (uitgebreide) familie in Nasseriya, zodat ook verzoekers verwijzing naar deze ontheemden niet relevant is.

2.11. Verzoekende partij verwijst naar 1 enkel rapport dat bovendien niet strijdig is met de evaluatie in de bestreden beslissing van de actuele veiligheidssituatie in Zuid-Irak waarbij ook het *“UNHCR Position on Returns to Iraq”* van oktober 2014 in rekening werd gebracht en dat als volgt luidt: *“Zowel uit voorafgaand advies van UNHCR als de COI Focus “Irak, Veiligheidssituatie Zuid-Irak” van 24 december 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat de toename in geweld- en terreurdaden geconcentreerd is in een aantal Centraal-Iraakse provincies, waarbij vooral de Iraakse grootsteden worden getroffen. Daarenboven blijkt dat het grondoffensief dat de Islamitische Staat (IS) sinds juni 2014 in Irak voert hoofdzakelijk gesitueerd is in Centraal- Irak.*

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de impact van het terreurgeweld, en de gevolgen van het offensief dat ISIS sinds juni 2014 voert regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Thi- Qar te worden beoordeeld .

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de negen zuidelijke provincies van Irak niet rechtstreeks verwikkeld zijn geraakt in het offensief dat IS in juni 2014 inzette in Centraal-Irak, met uitzondering van het noorden van Babil, waar IS heeft geprobeerd om via de verkeerswegen ten westen en zuidwesten van Bagdad aanvalsroutes naar de hoofdstad te openen. Dit offensief ging gepaard met talrijke aanslagen en ook met hevige gevechten in enkele steden.

In de overwegend sjiiitische Zuid- Iraakse provincies Najaf, Kerbala, Basra, Wassit, Qadisiya, Thi-Qar, Missan en al-Muthanna kwam het niet tot directe confrontaties tussen het Iraakse leger, de milities en Popular Mobilization Units (PMU) enerzijds, en IS anderzijds. Het geweld in de regio beperkt zich hoofdzakelijk tot sporadische terreuraanslagen die echter zowel in frequentie als in zwaarte zijn afgenomen. Daarnaast neemt het geweld in Zuid-Irak de vorm aan van doelgerichte moorden en ontvoeringen, en sektarisch gemotiveerde wraakacties waarbij leden van politieke partijen, religieuze en tribale leiders, en overheidsfunctionarissen geïdoleerd worden. Het aantal burgerslachtoffers ligt in deze provincies duidelijk lager dan in Babil, en heel ver onder dat van Centraal- Irak, inclusief Bagdad.

(...)Tot slot dient opgemerkt te worden dat de provincies Wassit, Qadisiya, Missan, Thi-Qar en al-Muthanna grotendeels gespaard blijven bij het etno-sektarisch conflict dat Irak teistert. De sporadische, hoofdzakelijk kleinschalige terreuraanslagen die in deze provincies plaatsvinden, zijn doorgaans gesitueerd in de steden Kut (Wassit) en Nasseriya (Thi-Qar). Het aantal burgerslachtoffers is er beperkt gebleven. Het offensief dat IS in de zomer van 2014 inzette, bereikte voorafgaande provincies

niet. Het geweld in deze provincies is beperkt tot sporadische terreuraanslagen met een relatief laag aantal burgerslachtoffers tot gevolg.

Volledigheidshalve wordt hierbij aangestipt dat het Iraakse zuiden niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie blijkt dat tal van luchtvaartmaatschappijen vluchten aanbieden op Irak en dat een terugvlucht naar Irak niet noodzakelijk via de luchthaven van Bagdad dient te verlopen. Naast Baghdad International Airport beschikt Irak immers over internationale luchthavens in Basra, en Najaf, dewelke onder de controle van de Iraakse autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Personen die naar Irak wensen terug te keren kunnen via deze luchthavens naar hun bestemming in Zuid-Irak reizen zonder dat zij via Centraal-Irak moeten reizen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de zuidelijke provincies Basra, Kerbala, Najaf, Wassit, Qadisiya, Missan, Thi-Qar en al-Muthanna thans geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Zuid-Irak aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet."

2.12. Gelet op het voormelde, toont verzoeker, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.13. Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf maart tweeduizend zestien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK